

Miquel Pairoli

Carles Puigdemont

Miquel Pairoli va morir quan havia entrat en una etapa de maduresa i fecunditat creativa, que el projectava com un dels valors més importants de les lletres catalanes. Deixa un llegat que ens permet intuir abastament fins on l'hauria conduït aquesta etapa, però no hi ha cap dubte que se'n va anar massa aviat. Tinc la convicció que en Miquel va anar aplicant un pla perfectament conscient d'anar consolidant etapes per tal d'assolir sempre la màxima excel·lència. Des que el vaig conèixer, quan començava a col·laborar amb el diari El Punt, fins a la irrupció voraç de la malaltia, vaig observar un capteniment molt característic. Observador, pacient, reflexiu, i alhora molt exigent en temes fonamentals com són la llengua i el vocabulari, abordava l'anàlisi de la realitat amb una estètica pulcra i definida que va anar madurant a mesura que anava disseccionant els grans clàssics. En aquest sentit, Pairoli va desenvolupar una mirada sobre l'actualitat molt poc deutora del pensament políticament correcte però tampoc de l'esnobisme o les modes, i, en canvi, molt influïda per les grans plomes de la millor prosa periodística que ha donat aquest país. Escriptor i periodista, o periodista escriptor, en Pairoli és, malgrat el que a mi em semblava tímidesa i discreció, un dels referents imprescindibles del paisatge narratiu del país en el període que va del final del segle XX a la primera dècada del XXI. A mesura que passin els anys, i si mantenim el rigor en el conreu de la llengua pròpia i les seves millors expressions literàries, la prosa de Miquel Pairoli esdevindrà part dels nostres clàssics.